

ΕΠΙΣΤΟΔΑΙ ΟΔΟΙΠΟΡΟΥ.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.

Φιλίτατορ Μήχανεσσα,

*Αν σὲ ἀγαπῶ, εἶναι ἄδικον νὰ μὴν τὸ γνωρίζῃς. Βότυχος δὲν εἶται γυνὴ, δηλαδὴ λίθος, ὄνειρον, βλακεία χρυσαλλίς, γιάτσος. Εἶσαι προσφιλές οὐδέτερον δέν σε ἀσχημίζει οὔτε ἡ κτηνωδία τοῦ ἄρρενος, οὔτε ἡ βλακεία τοῦ Θήλεος· διότι βλέπεις ἐπιμένω δὲτι τὸ θῆλυ εἶναι βλακωδες· ὅπως νὰ τὸ πάρῃς, εἴτε ἐν τῇ ποιήσει, εἴτε ἐν τῇ πραγματικότητι, τὸ προσδύν αὐτὸν θὰ τὸ εὑρῆς Θηλάζον δόλον του τὸ δύν, πιπιλίζον αὐτὸν ὡς λαίμαργον νεογνὸν τὸν μαστὸν τῆς τροφοῦ του· εἶναι ως ποτήριον liqueur τὸ δόπον ἔξεγείλισεν· διότιν δήποτε καὶ ἀν τὸ πιάσης, οἱ δάκτυλοι σου θὰ προσκολληθῶσιν εἰς τὴν γλοιώδη οὐσίαν του, ως οἱ μωρότατοι ὄφθαλμοι μας προσκολλῶνται εἰς πᾶσαν γυναικείαν μορφὴν, ήτις ὑπερέβη τὰ δρια τοῦ ἀσχήμου.

*Διότι σὲ ἐνθυμοῦμαι· ἀλλὰ θὰ εἶναι πολὺ ἄδικον, ἐὰν καὶ πρὸς στιγμὴν πιστεύσῃς δὲτι δὲ ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης χωρισμὸς—μελονότητας καὶ τὴν κοίτην καὶ τὴν τράπεζαν εἰς σὲ τὴν ὁφείλω—θὰ σὲ ἔξελιψεν ἀπὸ τῆς μνήμης μου, ως νὰ ἦσο πρᾶξις ἀριθμητικὴ ην ἄμα ἔκτελέσας οὐδὲν μετὰ πυρετῶδους ταχύτητος δὲ μαθητὴς ἐπὶ τοῦ μαυροπίνακος.

Καὶ ίδου ἀπόδειξις ἀρσενικὴ δὲτι ἀπεφάσισα σὲ τὴν κοιμήθω, διὰ νὰ σου γράψω τὴν πρώτην μου ἀπὸ Πειραιῶς.

***

Νὰ μὴν κοιμηθῶ; *Αλλὰ καὶ μποροῦσα; Εἰς Πειραιᾶ ξεύρεις τὰ ξενοδοχεῖα εἰς ἀδύναται νὰ ἐμπιστευθῆς τὸ σαρκὸν σου εἶναι δύο: τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Πετρουπόλεως καὶ τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν Σέρων.

Τί νομίζετε δὲτι σου ζητοῦν διὰ νὰ κοιμηθῆς ἀπὸ τῆς

μουν, φίλε μου, νὰ εἴχετε πλειοτέραν ἐμπιστοσύνην πρὸς ἐμέ...

Εἰς τὴν προσαγόρευσιν, φίλε μου, δὲ 'Εδουάρδος ἐπτοκύθη σλο.

— Δὲν ἡδυνάμην... δὲν θὰ εἴχον τὸ θάρρος νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον σας πλέον... ἐὰν δὲν εἴχετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ καλέσσετε. "Ημνη ἔνοχος... καὶ εἴχον ἀνάγκην συγγνώμης. 'Αλλ' εἴμαι τοσοῦτον ἔνοχος, ὥστε δὲν δυναμαι νὰ ἔλπιζω τοιαύτην.

— Συγγνώμης; καὶ διατέ;

— 'Η διαγωγὴ μου ητο ἀληθῶς σκανδαλώδης, Κυρία.

— 'Αλλ' ἐφρόντισα νὰ δικαιολογήσω τὴν ἀποχώρησίν σας καὶ τὴν ἀπέδωκα εἰς ἀπρόσπτον τινα κακοδιαθεσίαν τῆς μητρός σας.

— Εἰσθε τόσον καλή, Κόμησσα. 'Αλλ' ἀν με ἐδικαιολογήσατε πρὸς τοὺς ἄλλους, τίς θά με δικαιολογήσῃ πρὸς ὑμᾶς, Κυρία;

— 'Η ἔξομολόγησίς σας.

Εἰς τὴν λέξιν ταύτην, δὲ 'Εδουάρδος, ἐπτοκύθη πάλιν.

— 'Υπῆρξα παραβλώψ... καὶ μετὰ τοῦτο παράφορος καὶ μετὰ τὴν παραφορὰν ἄδικος καὶ πρὸς ὑμᾶς, Κυρία, καὶ πρὸς τὸν ἀνεψιόν σας.

— Τὸν ἀνεψιόν μου...! — ἡρώτησεν ἀφηρημένη ἡ προσποιουμένη τὴν ἀφηρημένην ή Κόμησσα.

12ης μέχρι τῆς 4ης πρωΐνης ὥρας, ἐντὸς θερμῶν ὡς λουτρῶν δωματίων, εἰς τὰ δέποτε ἀντὶ ἀέρος πνέει... δὲν πνέει τίποτε;

Δραχμαὶ πέντε?

*Αλλὰ μὴ νομίσῃς δὲτι εἶναι ἀδιάλλακτοι οἱ Διόσκουροι τοῦ Πειραιῶς, ξενοδόχοι.

Εἰς τὸν πρῶτον μορφασμὸν τὸν δόπον θὰ διέδουν εἰς τὸ πρόσωπόν σας γραφέντα ὑπὸ τῶν πέντε δραχμῶν των, ως 'Εβραῖοι μεσῆται σᾶς προτείνουν ἀλλην λύσιν τοῦ περὶ ὑπουργοῦ ζητήματος.

— "Αν θέλετε μισὴ κάμαρα, θὰ πληρώσετε τὰ μισά.

— Μισὴ κάμαρα; Δὲν καταλαμβάνω.

— Θὰ κοιμηθῆ δηλαδὴ καὶ ἄλλος μαζῆ σας.

— Καὶ ποιὸς παρακαλῶ;

— "Ενας 'Αράπης.

— Τί εἴπατε;

— "Ω! καθὼς πρέπει ἀνθρώπος. Νὰ καὶ ἡ βαλίτσα του. Τοῦ ὑπενθυμίσαμεν δὲτι πρό τινων μηνῶν ἐκοιμήθημεν εἰς τὸ αὐτὸν δωμάτιον περιέγον δύο κλίνας κ' ἐπληρώσαμεν δυώμισυ φράγκα.

— Ναι, μὰ κοιμηθήκατε σ' τὸ ἔνα τὸ κρεβῆτι.

— Τί διάβολο! δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ σὲ δύο. δὲν είμαι 'Ηρακλῆς.

**

Βλέπεις δὲτι ἔνας Πειραιεὺς, ἐμπορικώτατος, βιομηχανικώτατος, ἀγγλικώτατος, μαγγεστρικώτατος, δὲν δύναται νὰ σὲ κοιμήσῃ μὲ τρία φράγκα, τὴν τιμὴν ην πληρόνες εἰς 'Αθήνας δι' ὑπονομενή τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρετταρίας ἡ τῶν Ξενῶν.

*Αλλὰ τὶ παράξενον, δὲταν οἱ ξενοδόχοι κύριον ἔργον ἔγουν τὸ χαρτοπακτεῖν καὶ ἀκυρον τὸ ξενοδοχεῖν! Δὲν εἶναι ἔξευτελιστικὸν νὰ σου πάρουν τρία φράγκα ἐντὸς τεσσάρων ὥρων ἐνῷ κοιμᾶσαι, ἐνῷ μποροῦν νὰ σὲ γδύσουν ἐντὸς τεσσάρων λεπτῶν ἐὰν ησαι ἔξυπνος;

**

— Πῶς... Κυρία! — Αλλὰ τότε...

*Η Κόμησσα ἡγέρθη ἔστρεψε τὸ κλείθρον τῆς θύρας καὶ ἐπέστρεψεν. 'Ο 'Εδουάρδος ἤνοιξε τοὺς ὄφθαλμούς.

— 'Εὰν σᾶς ἔξωμολογούμην τὰ πάντα ἡθέλατε μὲ πληρώσει διὰ τοῦ νομίσματος τῆς ἔχεμυθίας;

— Σᾶς τὸ δριμύω — ἀπήντησεν δὲ 'Εδουάρδος ἐγερθεὶς, ἐνῷ η Κόμησσα ἀτάραχος ἔξικολούθησεν.

— 'Εχετε τὴν δύναμιν νὰ θάψετε τὸ μυστικόν μου καὶ ἀν ἐκ τῆς σιωπῆς σας ταύτης ἐπρόκειτο νὰ ζημιωθῆτε καὶ θέλετε ἐπίσης σεβασθῆ τὴν Αὔρηλαν ὡς τὴν Κόμησσαν λανέσκη;

— 'Εχετε τὸν λόγον μου, Κυρία. Οιαδήποτε καὶ ἀν εἰσθε, τὸ μυστικόν σας θὰ ησαι δι' ἐμὲ ιερόν.

— Σᾶς εἴπον δὲτι δινομάδοις Λανέσκη, σᾶς εἴπον δὲτι εἰσμαι πρὸς μητρός συγγενῆς τοῦ Κόμητος τοῦ Σαίν-Μώρ, δὲτι... 'Α! 'Εδουάρδε δόλα αὐτὰ εἶναι ψεύδη καὶ ἡ γυνὴ, τὴν δόποιαν ἔχετε ἐνώπιον σας εἶναι τὸ θῦμα μόνον τοῦ 'Αιεδαίου, η ἀτυχὴς εύνοουμένη.

Καὶ λέγουσσα ταῦτα κατελήφθη ἀληθῶς ὑπὸ τῶν λυγμῶν καὶ δακρύων καὶ ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της. 'Ο 'Εδουάρδος ἐμεινεν ἐμβρόντητος καὶ παρετήρει τεθλιμμένος τοὺς ὥρασίους ἐκείνους ὄφθαλμούς ἀφ' ὧν ἔρρεον μαργαρίται.

(Ἀκολουθεῖ).

K. Ξένος.

"Βχω τὴν φήμην σπατάλου — ή σπατάλη μου δμοιάζει τρικυμίαν ἐντὸς ποτηρίου ὅδατος — καὶ ἐν τούτοις εἰμαι ὀλίγον "Διγγόλος ή 'Αμερικανός. Βίμαι ὀπαδὸς τοῦ περὶ τὴν πεντάραν ἀγῶνας, ὅταν τοιοῦτος ἀγῶν συμπίπτῃ, μὲ τὸν περιέγραψεν δισυγγραφεὺς τοῦ Πτερύματος τοῦ 'Ρωμαιικοῦ Δικαίου κ. Γέριγκ.

Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἐπρόκειτο περὶ πεντάραχμον ἀγώνα ἐπροτίμησα τὴν παννυχίδα ἀπὸ τὴν πανοιχίδα τοῦ βαλαντίου μου.

Δισθάνομαι ἐν γένει εὐχαρίστησιν ὅταν ἐν τῇ μετὰ τῆς ἀπληστίας πάλη ἔξερχωμαι νικητής.

Ποσάκις εἰς τὴν καθημερινὴν ὑπὸ τῶν 'Αθηναίων 'Εστιατώρων λήστευσίν μου ἐπεθύμουν νὰ ἔχω τὴν ἐπ' ἀστίᾳ δύναμιν τοῦ 'Αμερικανοῦ Τάγματος καὶ ἐρωτώμενος τὴν 39ην τῆς νηστείας μου ἡμέραν ὑπὸ τῶν ξενοδόχων :

— Πῶς περνῶ;

Νὴ ἀπαντῶ ὑπερηφάνως :

— Περίφημα!

Ποίαν δὲ ἐκδίκησιν θὰ ἐλάμβανα ἐὰν ἀρχιταννεριστής γενόμενος καὶ πλήθη ὑπὸ τὴν σημαῖαν μου προσηλυτίζων ἡγαγκαζὸν δλοὺς τοὺς; "Ελληνας μαγείρους εἰς καταναγκαστικὸν δι' ἀστίας θάνατον ἔως δου συνθηκολογήσουν εἰσάγοντες ὑγείαν εἰς τὰ μαγειρεῖά των καὶ τιμὴν εἰς τοὺς λογαριασμούς των.

**

Κάτωθεν τῶν παραθύρων τῶν δύο Ξενοδοχείων ἐκτείνεται σκοτεινὴ, ὡς δὲ ἐγκέφαλος τοῦ Δημάρχου Πειραιῶς, η Πλατεία τοῦ 'Απόλλωνος. Μόλις θὰ τὴν ἐφωτιζὸν ἐκατὸν φανοί· ἀλλὰ οἱ τέσσαρες ή πέντε τοῦ δημάρχου ὑπεραρκοῦσι πρὸς σκοτισμὸν τῆς. 'Ακάθαρτος ἀδενόρος, σκυθρωπὴ, ὡς πᾶν δι', τι εἶναι ὑπήκοον 'Ρωμηοῦ δημοτικοῦ ἄρχοντος.

Εἰς μίαν ἐκ τῶν ὁχθῶν της τὰ παρόδια ταβερνοειδῆ μαγιειρεῖα ἔχουν ἐστημένας τραπέζας, ἀς ἐκλαμβάνεις ὡς ἀνηκούσας εἰς καφενεῖα. 'Εντεῦθεν ὁ ἔξις μετὰ τοῦ ὑπορέτου διάλογος :

— Μίαν λεμονάδαν!

— Δὲν ἔχομεν.

— Ενα καφέν.

— Δὲν ἔχομεν.

— Ενα λουκοῦμι.

— Δὲν ἔχομεν.

— Μὰ τί λοιπὸν ἔχετε;

— 'Ρετσινάτο θέλετε ή μαῦρο;

Συμπλέγματά τινα ἀνθρώπων χύνουσιν ὀλίγην εἰς τὴν ἐρυμόν ζωῆν.

Τὸ ἔνι ἀυτῶν διασκεδάζει μὲ ἔνα ἐκ τῶν τρελλῶν τοῦ Πειραιῶς τὸν Μανώλην.

'Ο Μανώλης εἶναι δὲ Πουλτσινέλλος ή δὲ Πιερόδου μεγάλου μέρους τῶν Πειραιωτῶν, διὰ νὰ μὴν εἴπωμεν ή "Οπερα" ή τὸ Μπαλλέτο αὐτῶν.

'Απόφει τοῦ ἔχουν πάρει τὸ καπέλλο, προκαλοῦντες ἔξαψεις, αἴτινες εἶναι τὰ ωραιότερα σκηνικά τοῦ Μανώλη.

Συλλαμβάνομεν μίαν εὐφύέν του.

— Σέμερα, λέγει μοῦ ἐκλεψεις τὸ καπέλλο αὔριο θὰ μοῦ κλέψῃς τὴν γυναικά μου.

Καὶ δὲ Μανώλης εἶναι ἄγαμος. Μόλις εἶναι εἰκοσιπενταετής.

'Ενοήσατε διὲ δὲ Μανώλης εἶναι εὐφύέστερος καὶ γνωστικώτερος ἀπὸ δλοὺς τοὺς ἐκλαμβάνοντας αὐτὸν ὡς τρελλὸν Πειραιώτας.

Τὸ ἄλλο σύμπλεγμα εἶναι φιλολογικώτερον.

'Ακούω λίγα περὶ θεάτρου συγκεχυμένα. Μόλις ξεδιαλίζω τὸ ἔξιτης, ὅπερ ἐπαναλαμβάνετο τούλαχιστον τετράκις, ἐνῷ δὲ ῥητινίτης ἔρρεεν εἰς τὸν κριτικὸν τοῦ δμιλοῦντος λάρυγγα:

— 'Ο 'Αγαμέμνων. 'Ο 'Ορέστης. "Άγριος, ξεσχισμένος! Τὸ ἐλληνικὸν τὸ θεάτρο! Δὲν ὑπάρχει ἄλλο σ' τὸν κόσμον.

Μετὰ τὸ θέατρον, δὲ λόγος τρέπεται εἰς τὸ περὶ ἀγωγῆς θέμα.

— 'Ο αὐτὸς δοτις ὠμίλει περὶ θεάτρου δογματίζει καὶ περὶ ἀνατροφῆς.

— 'Ανατροφὴ, λέγει εἶναι πειθαρχία. 'Εγὼ τὰ παιδιά μου οὔτε καφὲ τὰ κερνῶ. "Ας πᾶν νὰ τὸν πιοῦνε ἔξι.

**

"Ηρχισα νὰ αἰσθάνωμαι ὅτι ψυχρὰ ρεύματ' ἀέρος οὐ πλονεῖν ἐπὶ τῶν νώτων μου τὸ ἀλλόκοτον αὔτῶν παρντεσσοῦ ἀμέσως τὴν δμπρέλλαν καὶ τὴν ῥάθδον μου ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὴν μικράν μου βαλίτσαν καὶ τὸ μαζεύω διά τοῦ Τσελέπη.

Τὸ καφενεῖον Τσελέπη εἶναι τὸ μόνον εὐρωπαϊκὸν σημεῖον διόπερ ἔχει νὰ δειξῃ διακρίσιμον οὐδέτερον καὶ Πειραιώς. Εἶναι ἀνοικτὸν δι' ὅλης τῆς νυκτός. Κατάφωτον δι' ὅλης τῆς νυκτός. Περιποιητικὸν δι' ὅλης τῆς νυκτός.

'Εὰν τὸ ἐπεσκέφθη ποτε δὲ Γενίτσαρος Καφεδζῆς τῆς Πλατείας Συντάγματος βεβαίως θὰ εἴπε καθ' έαυτὸν, ἀποπτύων τοῦτον συνάδελφον :

— Αὐτὸς δὲ καφεδζῆς πρέπει νὰ εἶναι ἀνθρωπος!

— Η ἀγρυπνία μόνον ζαλίζει κάποτε τοὺς ὑπηρέτας του. Διὰ τοῦτο διατάσσω :

— "Ενα μέτριον καὶ βαρὺν καφέν.

— Ακούεις τὴν ἔρρειν φωνήν του νὰ φαλμωδῇ.

— "Ενα πολλὰ γλυκὺν καὶ βραστόν!

**

Τὴν προσοχὴν μου ἐφελκύει ὅμας ἐν κεφίῳ λεμβούχων καὶ ἐκ τῆς δμάδος αὐτῆς εἰς μικρόσωμος, μὲ πλατύγυρον ἐκ ψάθας πῦλον ἐπὶ κεφαλής, βαθέος κυανοῦ κοντὴν ἀναξυρίδα καὶ ἀχειρίδωτον γελέκιον, ἡγεωγμένας ἔχον καὶ τὰς δύο πύλας του ἐμπροσθεν, καὶ ἀποκαλύπτων οὕτω λίαν εύρειας αὐλῆς λάσια στήθη.

— Ο ἀνθρωπος αὐτὸς χορεύει ἰδιοτροπώτατα. Δὲν χορεύει ὡς ἔν δλον, ἀλλ' ὡς δλον μερῶν. Τὰ πλείω τῶν μελῶν του ἀποτελοῦσιν ἀλλόκοτον χορευτικὴν δμοσπονδίαν. Τὸ ἄνω μέρος του σώματός του χορεύει ἀνεξαρτήτως του κάτω μέρους. Τὸ ἄνω μέρος λαμβάνει ἐπίκουρον τὴν μιμήκην, τὸ κάτω τὴν γυμναστικήν. "Εν σπουδαῖον καντόγι τῆς Κάτω Όμοσπονδίας ἔδουπει βαρὺ ἐπὶ τοῦ πατώματος, ἐνῷ χειρες, κεφαλή, μέση, νῶτα, στέρνον ἐφαίνετο ὅργια—ζοντα ἀπὸ γελώσας κινήσεις. Τί θὰ ἐλέγατε, ἀν ἡκούετε διεις δὲ χειρὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἐπήρχει ὅπως μόνη συγκρατὴ χορὸν μιμικώτατον, ἐξ ἐκείνων οὖς πειργράφει δὲ δουκιανὸς εἰς τὰς Βίκνας του; "Η χειρ ἐκείνη δὲν ἐφαίνετο συγκεκοληγμένη ἐπ' ὥμου ἀλλὰ παρίστατο ὡς αὐτοκίνητον νευρόσπαστον τοῦ Πειρικλέτου, σατυρικώτερον, μεγαλοφυέστερον. Τί θὰ ἐλέγατε ἐὰν σχεδὸν ἐλέγομεν διεις δὲ χειρὶ τοῦ νάνου αὐτοῦ ὡρχεῖτο ἐλαφρότερος—οὐδὲ βέβαια καὶ χαριτωτερον—τοῦ ποδὸς τῆς Δασσάλ εἰς τὸν Μεκρόδ Λούκα. "Βνίστε ἐχόρευε μόνον τὸ δέν του σκέλος" ἐπειτα τὸ ἄλλο δὲ τὸ ἄνω ημισύ του δὲ τὸ κάτω ημισύ του καὶ ἄλλοτε δλον

έκεινο τὸ βαρὺ σῶμα ἐστρέφετο περὶ τὸν ἔνα πόδα ὡς περὶ
ἄξονα δίκην παιδικοῦ σβούρου.

Ἄποσπάσατε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ
τῶν κυμάτων, ἀποδώσατε τὸν εἰς τὴν σκηνὴν καὶ θὰ πλου
τίσητε τὴν χορογραφίαν δι' ἑνὸς ἀντιπροσώπου ἀξίου νὰ
βαστάσῃ ἐπὶ τῶν ὕμων του ὅλην ὥραίν τέχνην.

Ο ἄνθρωπος αὐτὸς εἶγε φαίνεται συναίσθησιν ἴδιαζουσαν
τοῦ ἑαυτοῦ του. Τραυλίζων ἐκ μέθης καὶ μὲ κρανιδιώτικην
προφορὰν ἔλεγεν εἰς ἔνα τῶν συντρόφων του :

— Γύρισε ὅλο τὸν κόσμο, ἀν βρῆς σᾶν κ' ἐμένα ἄνθρωπο,
κρέμασέ με σ' τὴν καρμανιόλα.

Ἡ ὁμάς τῶν λεμβούχων ἔσυθιζετο, ὡς σῶμα ὅπερ βαθυτ-
ὸν καταβρέχεται καὶ καταδύει, εἰς τὸ οἰνόπνευμα καὶ τὴν
μέθην.

Τί ἀπαιτία ιεραρχία, ἡς μετ' εὐλαβείας διέρχονται ὅλας
τὰς βαθυτίδας, ὡς νὰ ἡσαν Δεληγιάνηδες ἢ Κουμουνδούροι
οὔτινες ἀπὸ γραφίσκων καὶ δικολαβίσκων ἀνερρίχθησαν τὸν
μέγαν ἵστον τοῦ πρωθυπουργοῦ ἢ τοῦ ὑπουργοῦ!

Ὑπρισσαν ἀπὸ φανῆς, Σαν ἡδη ὠραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον,
διηῆθον τὸν σταθμὸν τῶν πικρῶν καὶ ἐλλιμενίσθησαν εἰς
τὴν ἀποτρόπαιον μεσκουλάνδζαν.

Οἱ ἐργάται τῆς θαλάσσης μεταβαλλόμενοι εἰς ἐργάτας
τοῦ οἰνοπνεύματος!

Τὰ ἀσματά τῶν συνοδεύοντο ὑπὸ κτυπομούσικῆς ἐπὶ τῶν
τραπέζων. Μοι ἡρεσεν ἡ λέξις, ἢν γράφομεν κυρτὴν ἐκ τοῦ
διστίχου :

“Βλα Ἐλα πέρδικά μου
Σ τ' ἀγκαλάκια τὰ δικά μου.

Καὶ τὸ ἔξης τετράστιχον :

Τώρα πέντε ἔξη μέραις
Ἐνα 'Ρωμηόπουλο
Τὸ νοῦ μου τὸν ἐπῆρε
Τὸ καστανόπουλο.

**

— Β ! καλονυχτίζόμεθα ;
— 'Δφοῦ τὸ θέλεις ;
— Δοιπόν, καληνύχτα, ἡ καλλίτερα, καλημέρα, δ.ότι
τὸ ωρολόγιον σημαίνει τὴν τετάρτην, ἐν ᾧ ἔξαθεν τοῦ Κα-
φενείου βομβεῖ πολιτικὴ λίμα, ἐξ ἡς ἐπίτρεψον ἔνα τῶν δυ-
νατῶν ἐχθρῶν της νὰ μὴ ἀκούσῃ οὔτε λέξιν.

Καλεθάν.

ΓΝΩΜΗ.

Κακῶς, κάκιστα τὸ πολύκροτον ἔκεινο ἐπίγραμμα : 'Βυ-
θάδε κεῖται Μόσχος, δι' χρόνος οὐκ ἔκαστος βοῦν γενέσθαι, ἀ-
πεδόθη εἰς χείρα σχολαστικοῦ, εἶνε ἀπεναντίας ἔργον ἀν-
θρώπου εὑφεστάτου δηλοῦντος διτὶ ἡ μακαρίτης Μόσχος
διην ἐπρόθασε νὰ . . . νυμφευθῇ.

Πετεινός.

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΡΦΕΥΣ».

Καὶ πάλιν οἱ Πειραταὶ ἐσύναζαν κόσμον εἰς τὸν 'Ορφεα.
“Βως τώρα ἐγγωρίζαμεν διτὶ οἱ πειραταὶ τρομάζουν τὸν κό-
σμον, οἱ Πειραταὶ ὅμως τοῦ φίλου κυρίου 'Αλεξάνδρου
”Ἀλφα Λεονάρδου συνάζουν τὸν κόσμον.

Βίνε τετάρτη παράστασις κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ θιά-
σου.

Βίνε πρώτη κατὰ τὸ ἴδικόν μας.

Οἱ Πειραταὶ τὴν κυριακὴν πρώτην φορὰν παρεστάθησαν
μὲ τόσην ὅρειν, μὲ τόσην χάριν.

Ο Σπύρος ἦτο ἔκεινο τὸ βράδυ εἰς τὸ Μεζικόν τῆς τέχ-
νης του.

Ο Νιόνιος ἐλάμβανε πόζας ποῦ ἀμφιβάλλομεν ἀν δ 'Αν-
δρέας θὰ ἡμποροῦσε γὰ τὸν μιμηθῆ.

— Ἀμ δ Ζουανές ;

Ο Ζουανές, παιδί μου, ἦταν Πειρατὴς πρώτης.

Καὶ ὁ Θοδωράκης ἀρχισε νὰ γίνεται καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος
πλέον. Τούλαχιστον ἔκεινο τὸ βράδυ ἦτο ἡθοποιός.

* *

Ο 'Ριβέριος ὅμως εἰς τὴν τετάρτην πρᾶξιν ἐθαυμάσθη
πολύ. Ο σπασμωδικός του γέλως ἦτο πολὺ ἐπιτυχημένος
καὶ ἐμαρτύρει τέχνην ἀρκετὴν ἐκτὸς ἀν ὑποθέσωμεν διτὶ ἡ
μποτίλια ἦτον γεμάτη ἀπὸ σωστὸ κρασί.

* *
— "Β ! ἀρκεὶ διὰ τοὺς ἡθοποιούς.

* *

Τὸ δρᾶμα τοῦτο κατήντησε δημοτικὸν πλέον. Οἱ ἀπὸ τοῦ
ντουβαρίου μετ' εύδαιμονίας κρεμάμενοι πόδες τὸ ἐμαθεν
ἴποζω. Φαντασθῆτε διτὶ προλαμβάνουσι τοὺς ἡθοποιούς.

Ἐν τῇ σκηνῇ καθ' ἦτον πρόκειται νὰ δεθῶσιν ὁ Θεόδωρος
καὶ ὁ 'Αμερικανός, λέγει ὁ Θεόδωρος :

— Τὶ εὐτύχημα, κύριε 'Αμερικανέ.

Προλαμβάνει δὲ τὸ ντουβάρι :

— Θὰ φῆτε δέσιμο ποῦ θὰ σᾶς πάρη ὁ διάσολος.

* *

“Βχομεν καὶ διάλογον ἰδιαίτερον ἐπὶ σκηνῆς, τὸν διποῖον
ὁ φιλόμουσος μεταφραστὴς παρέλειψεν.

Ο Ζουανές λέγει ἐν τινὶ σκηνῇ :

— Ἀρχηγὲ ὁ ἥλιος ἐδύσεν.

’Αλλ' ὁ ὑποδουλεὺς μὴ ἀκούσας τὴν βῆσιν ἐπαναλαμβάνεις
μὲ φωνὴν ἡθοποιοῦ.

— Ἀρχηγὲ ὁ ἥλιος ἐδύσε.

Καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνει βλέπων τὸν Ζουανές σιω-
πῶντα :

— Ζουανές, ἀρχηγὲ, ὁ ἥλιος ἐδύσε.

Τότε ὁ 'Ανδρέας ὑποκρινόμενος τὸν Νιόνιον διευθυντὴν
τοῦ θιάσου λέγει ἐπιτκτικῶς πρὸς τὸν ὑποδολέα :

— Τὸ εἶπε, τὸ εἶπε.

* *

“Βτερος παραλειφθεὶς διάλογος :

— Ανδρέας. Πρέπει νὰ γνωρίζῃς διτὶ ἡ βολὴ τοῦ 'Αν-
δρέας δὲν πηγαίνει ποτὲ εἰς τὰ χαμένα.

Μαξελαροπώλης. Ωραῖα μαξιλαράκια.

* *